

— А-а-а! Затова ли се трепахме до тукъ! Безъ бой ние не се връщаме. Знаемъ ние турцитѣ, какви сж. Днесъ обѣщаватъ, ама щомъ се върнемъ дома, тѣ ще забравятъ обѣщанието си. Доклѣ не изпждимъ турцитѣ отъ Европа, ние нѣма да спремъ. Стига вече турчинътъ да владѣе. Петстотинъ години скуби, бие, мжчи и граби народа; не му ли стига! Напрѣдъ! ето границата до само насъ; нощесъ ще я прѣкрачимъ!

Тѣй думаха всички войници.

За обща радостъ на всички слухътъ, че нѣма да има война, не излѣзе вѣренъ. Види се, че нѣкой страхливъ войникъ го бѣ пусналъ.

На 4 октомври казаха да бждемъ всички готови. Войниците наточиха ножоветѣ. Ние лѣснахме музикалнитѣ си инструменти. Сутринята на 5 октомври ни казаха, че нашитѣ вериги вече минали границата и подгонили турцитѣ. Ротнитѣ командири прочетоха прѣдъ войниците царската заповѣдъ за война.

— Ура, напрѣдъ! Ура! Ние ще побѣдимъ! Музиката засвири „Шуми Марица“, а слѣдъ това тържественъ походенъ маршъ. Цѣлиятъ полкъ съ ура прѣмина границата и всички се озовахме на турската земя. Слѣдъ дълги пжтъ ние спрѣхме на едно мѣсто да си починемъ. Въ това врѣме стана нѣщо, което бѣ много важно за мене. Барабанщикътъ на една рота отъ нашия полкъ още при първото прѣпукване на пушкитѣ, падналъ раненъ и не могълъ вече да върви съ ротата. Тутакси нашиятъ капелмайсторъ ме повика и ми рече:

— Иване, ще идешъ съ рота Х. да биешъ барабана, доклѣ се намѣри другъ барабанщикъ да замѣсти ранения. Сетнѣ ти ще се върнешъ.